

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 9/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. M. H., B., V. Š., B., M. N. B., Ing. arch. F. K., B. a Ing. P. L., B., zastúpených advokátom Mgr. A. Š., B., ktorou namietali, že Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a Národnou radou Slovenskej republiky porušila ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. M. H., V. Š., M. N., Ing. arch. F. K. a Ing. P. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2009 doručená sťažnosť PhDr. M. H., V. Š., M. N., Ing. arch. F. K. a Ing. P. L. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali, že Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a Národnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) porušila ich základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovatelia sú nájomcovia bytov na ...v B., ktoré sa nachádzajú v nehnuteľnosti (stavbe), ktorá bola podľa ich názoru predmetom nezákonnej reštitúcie v roku 1992. Nezákonnosť reštitúcie sťažovatelia odvodzujú od skutočnosti, že neboli splnené podmienky na vydanie tejto nehnuteľnosti oprávnenej osobe podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 87/1991 Zb.“). Tvrdia, že (i) osoba, ktorej bola táto nehnuteľnosť vydaná nespĺňala titul oprávnenej osoby, (ii) povinná osoba (Mestská časť Bratislava – Staré Mesto) pri uzatváraní dohody o vydaní nehnuteľnosti neoverovala, či neexistuje oprávnená osoba v prednejšom zákonnom poradí ako osoba, ktorá nárok uplatnila, (iii) nebol daný právny dôvod vydania veci podľa zákona, pretože štát sa v období neslobody nemohol stať vlastníkom nehnuteľnosti z dôvodu vady správneho aktu, ktorým sa tak malo stať, (iv) nárok oprávnenej osoby sa vôbec nemal uspokojovať podľa zákona č. 87/1991 Zb., pretože bol vysporiadaný na základe medzivládnej dohody. Z uvedených skutočností sťažovatelia vyvodzujú neplatnosť dohody o vydaní nehnuteľnosti oprávnenej osobe. Predmetná nehnuteľnosť bola následne viacerými právnymi úkonmi prevedená na iné fyzické osoby a neskôr právnické osoby.

3. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že určovacou žalobou podanou 23. februára 1993 na Obvodnom súde Bratislava I (ďalej len „obvodný súd“) sa z už uvedených dôvodov

domáhali negatívneho určenia, že vtedajší vlastník (ktorý nehnuteľnosť nadobudol od právnych nástupcov oprávnenej osoby) nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Obvodný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 26/93 z 20. mája 1993 ich žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právnu záujmu na negatívnom určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Dospel k záveru, že na právnom postavení sťažovateľov ako nájomcov bytov by sa zmenou vlastníctva nič nezmenilo, títo sú stále v nájomnom pomere a platia bežné nájomné. Preto sa obvodný súd bližšie nezaoberal okolnosťami vydania nehnuteľnosti oprávnenej osobe ani následnými zmluvami o prevode nehnuteľnosti. Na odvolanie sťažovateľov Mestský súd Bratislava (ďalej len „mestský súd“) rozsudkom sp. zn. 10 Co 326/94 z 2. februára 1995 rozsudok obvodného súdu potvrdil.

4. Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „mesto“) následne podalo na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 30. januára 1997 žalobu o určenie neplatnosti dohody o vydaní veci a o určenie vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, pretože podľa názoru žalobcu táto bola predmetom nezákonnej reštitúcie v roku 1992. V tomto civilnom konaní na strane žalobcu ako vedľajší účastníci vystupovali aj sťažovatelia. Mesto žiadalo vysloviť neplatnosť dohody o vydaní nehnuteľnosti a následných zmlúv o jej prevode a žiadalo určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s odkazom na zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov. V dôsledku späťvzatia žaloby mestom doručeného okresnému súdu 30. januára 2006 tento konanie zastavil. Podľa sťažovateľov späťvzatie žaloby mestom nemohli právne relevantným spôsobom ovplyvniť.

5. Ďalej sťažovatelia poukazujú na podnety, ktoré opakovane podávali na orgány prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokuratúra“), ako aj na Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky (ďalej len „NKÚ“). Tak prokuratúra, ako aj NKÚ ich podnety odmietli v podstate s odôvodnením, že nemajú právomoc zasiahnuť do už zastaveného civilného konania a nezistili dôvod na začatie trestného stíhania (prokuratúra), resp. že ide o súkromnoprávny problém, na riešenie ktorého nemajú právomoc (NKÚ).

6. Sťažnostnú argumentáciu sťažovatelia uzatvárajú takto: „Vzhľadom na konštatovaný nedostatok dozorovej právomoci prokuratúry preskúmať zákonnosť postupu Hlavného mesta SR Bratislava pri späťvzátí žaloby a nepreskúmanie zákonnosti postupu Mestskej časti Bratislava Staré mesto pri vydaní nehnuteľnosti a konštatovaný nedostatok kontrolnej právomoci NKÚ SR pri súčasnom nedostatku aktívnej legitimácie nájomcov bytov podať žalobu v rovnakej veci konštatovanej v rozsudku Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 20.05.1993 potvrdenom rozsudkom Mestského súdu v Bratislave zo dňa 2.2.1995 nájomcovia bytov nemajú v právnom poriadku SR k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy, ktorým by mohli dosiahnuť, aby sa vo veci nezákonnej reštitúcie nehnuteľnosti na Obchodnej ul. č. 4 v Bratislave dosiahlo meritórne rozhodnutie. Tým dochádza k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a fakticky tým dochádza k situácii odmietnutia spravodlivosti, t.j. *denegatio iustitiae*. Zároveň dochádza aj k porušeniu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Tým, že o nezákonnosti reštitúcie nehnuteľnosti na ... doposiaľ nerozhodol nezávislý súd bolo nájomcom upreté právo na odkúpenie bytov v zmysle zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čím došlo k porušeniu povinnosti štátu vytvárať podmienky voľného prístupu k získaniu vlastníctva...

V zmysle zákona číslo 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, majú nájomcovia prednostné právo na odkúpenie bytov, v ktorých bývajú, za cenu definovanú práve týmto zákonom, ktorá je iba zlomkom trhovej hodnoty. Takéto právo mali obyvatelia bytov vo vlastníctve štátu, ktoré následne prešli do vlastníctva obcí, avšak takéto právo už nemajú tí nájomcovia, ktorí bývajú v bytovom dome, ktorý bol vydaný v rámci reštitúcie.

Z uvedeného preukázateľne vyplýva, že nájomcovia boli nezákonnou reštitúciou priamo dotknutí na svojich právach a oprávnených záujmoch, avšak svoje práva nemohli uplatniť pred žiadnym zo štátnych orgánov Slovenskej republiky. Jediným subjektom, ktorý mohol právo uplatniť, bolo Hlavné mesto SR Bratislava, avšak to vzalo žalobu späť bez toho, aby tento úkon mohli sťažovatelia ovplyvniť a bez ohľadu na podstatu konania, ktoré k jej podaniu viedlo.

Neexistenciou účinného prostriedku nápravy podľa článku 13 Dohovoru, boli porušené práva sťažovateľov na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 odsek 1

Dohovoru a podľa článku 46 odsek 1 Ústavy SR a tiež právo vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy SR, nakoľko tomuto právu zodpovedá aj povinnosť vytvárať spravodlivé podmienky na možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k majetku.

Sťažovatelia nemohli uplatniť svoje práva, ktoré sa týkajú nezákonnosti reštitúcie a následne si nemohli uplatniť svoje práva na odkúpenie bytov do vlastníctva, čím bolo porušené právo vlastníť majetok. Neexistencia účinného prostriedku nápravy je spôsobená štátnymi orgánmi, ktoré sú zodpovedné za tvorbu právnych predpisov a za ich prijímanie. Zákonodarná iniciatíva v oblasti občianskeho súdneho konania spadá do kompetencie Ministerstva spravodlivosti SR a zákonodarným orgánom je Národná rada Slovenskej republiky. Sťažnosť smeruje voči Slovenskej republike v zastúpení oboch týchto orgánov.“

7. V petite sťažnosti sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že „Slovenská republika porušila základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, vlastnícke právo zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ Ďalej žiadajú, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie (každému po 270 000 €) a náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti (čl. 124 ústavy). Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely - prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). V tejto súvislosti je zrejmé, že právomoc rozhodnúť o platnosti, resp. neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb., následných zmlúv o jej prevode a o určení vlastníctva k nej majú výlučne všeobecné súdy (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 7 Občianskeho súdneho poriadku). Do tejto ich právomoci ústavný súd zasahovať nemôže a treba uviesť, že ani sťažovatelia od ústavného súdu takéto rozhodovanie nežiadajú.

11. Základná sťažostná argumentácia vytvára vodiacu niť: (i) nezákonná reštitúcia nehnuteľnosti, ktorej častí (bytov) sú sťažovatelia nájomcami, (ii) nimi podaná negatívna určovacia žaloba proti osobe, ktorá nehnuteľnosť nadobudla sledom právnych úkonov počínajúc od oprávnenej osoby, ktorá bola pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietnutá, (iii) mestom podaná určovacia žaloba o určenie neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľnosti a následných právnych úkonov a na určenie vlastníctva v prospech mesta, (iv) späťvzatie žaloby mestom a zastavenie konania, (v) neúspešné podnety na prokuratúru a NKÚ (vi) a na záver tvrdená absencia účinného právneho prostriedku nápravy, pripisovaná z hľadiska zodpovednosti za tento stav ministerstvu spravodlivosti a národnej rade a (vii) z toho vyplývajúce tvrdenie o zásahu do ich základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vlastníť majetok.

12. Základné právo na súdnu ochranu je ústavou garantované za podmienok ustanovených zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy) a domáhať sa ho možno len v medziach zákona (čl. 51 ods. 1 ústavy). Základným predpisom upravujúcim podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane v oblasti súkromnoprávných vzťahov (kam patria aj reštitučné, resp. vlastnícke vzťahy) je Občiansky súdny poriadok. Určovacie žaloby, ktorými sa možno domáhať určenia, či tu určité právo alebo právny vzťah je, alebo nie je, upravuje § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ktorý tieto žaloby pripúšťa, ak je na tom naliehavý právny záujem. Sťažovatelia sa určovacou žalobou neúspešne domáhali negatívneho určenia, že konkrétna právnická osoba nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Mesto sa následne domáhalo určenia neplatnosti právnych úkonov a určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, avšak konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby. Pri absolútnej neplatnosti právneho úkonu (tvrdenej sťažovateľmi) platí, že sa jej môže domáhať každý a v zásade bez časového obmedzenia.

13. Jednou zo základných, tzv. negatívnych procesných podmienok je prekážka rei iudicatae, teda prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Zároveň však pri určovacích žalobách platí, že zamietnutie takejto žaloby len pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení nie je prekážkou právoplatne rozhodnutej veci pre novú určovaciu žalobu (napr. F., : *Občianske právo procesné: Základné konanie*, UK, B., 2008, s. 169-170), ak sa neskôr naliehavý právny záujem na takomto určení preukáže. Bremeno preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zásade zaťažuje navrhovateľa v súdnom konaní. Sťažovatelia tvrdia, že nemajú účinný prostriedok, ktorým by sa mohli domáhať vyslovenia nezákonnosti reštitúcie (neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľnosti). Podľa názoru ústavného súdu však takéto tvrdenie neobstojí.

14. Podľa ústavného súdu totiž sťažovateľom po späťvzatí žaloby mestom nič nebránilo, aby vo vlastnom mene ako navrhovatelia podali pozitívnu určovaciu žalobu, kde by sa svojou právnou argumentáciou domáhali autoritatívneho výroku všeobecného súdu

o neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľnosti a neplatnosti následných právnych úkonov o jej prevode. Na rozdiel od stavu v roku 1993, keď sa negatívnou určovacou žalobou domáhali určenia, že konkrétna osoba nie je vlastníkom nehnuteľnosti, petit tejto žaloby by nebol totožný a naliehavý právny záujem môže byť daný okrem iného aj absenciou zodpovedajúcej procesnej aktivity mesta (domnelého vlastníka nehnuteľnosti). Keďže prípadný výrok všeobecného súdu by mohol ovplyvniť právne postavenie sťažovateľov, naliehavý právny záujem môže vyplývať aj z toho, že žiaden iný procesne legitimovaný subjekt nemá vôľu podať takúto žalobu, a ako bolo uvedené, domáhať sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu môže v zásade každý, teda aj sťažovatelia ako nájomcovia bytov v reštituovanej nehnuteľnosti. Uvedené korešponduje aj s požiadavkou na ústavne konformný výklad prípustnosti určovacej žaloby (čl. 152 ods. 4 ústavy) a s povinnosťou všeobecného súdu rešpektovať (čl. 144 ods. 1 ústavy) ústavne garantované základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy) a taktiež dohovorom garantované právo na prístup k súdu, ktorý rozhodne o občianskych právach sťažovateľov (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

15. Ústavný súd preto uzatvára, že v prípade sťažovateľov nie je možné konštatovať porušenie ich práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, pretože existuje všeobecný súd, ktorý na základe ich návrhu má ústavnú a zákonnú právomoc rozhodnúť o tvrdenej neplatnosti dohody o vydaní nehnuteľnosti, resp. následných zmlúv o jej prevode. V tejto časti je ich sťažnosť predčasná, a teda zjavne neopodstatnená, čo bolo dôvodom jej odmietnutia už pri jej predbežnom prerokovaní. Keďže sťažovatelia vyvodzovali porušenie ďalších označených práv (podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) z porušenia ich práva na účinný prostriedok nápravy a toto nebolo ústavným súdom zistené, pre zjavnú neopodstatnenosť bolo potrebné rozhodnúť o odmietnutí sťažnosti aj v tejto časti.

16. Ústavný súd bez toho, aby to malo vplyv na už uvedené závery, dodáva, že každý sťažovateľ je v sťažnosti povinný označiť právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah konkrétneho orgánu verejnej moci, ktorým malo dôjsť k porušeniu označených práv (§ 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Sťažnosť obsahuje len všeobecné tvrdenie

o tom, že „*Neexistencia účinného prostriedku nápravy je spôsobená štátnymi orgánmi, ktoré sú zodpovedné za tvorbu právnych predpisov a za ich prijímanie. Zákonodarná iniciatíva v oblasti občianskeho súdneho konania spadá do kompetencie Ministerstva spravodlivosti SR a zákonodarným orgánom je Národná rada Slovenskej republiky. Sťažnosť smeruje voči Slovenskej republike v zastúpení oboch týchto orgánov.*“

Odhliadnuc od toho, že ministerstvo spravodlivosti nemá zákonodarnú iniciatívu (čl. 87 ods. 1 ústavy), je potrebné vo vzťahu k petitu sťažnosti konštatovať, že v rámci konania o sťažnosti ústavný súd môže vysloviť porušenie označených práv len právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom konkrétneho orgánu verejnej moci a nie Slovenskej republiky, ako sa toho domáhajú sťažovatelia.

17. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ani prokuratúra, ani NKÚ, na ktoré sa sťažovatelia pred podaním sťažnosti obrátili, v zásade nemali ústavou a zákonom zverenú právomoc riešiť a rozhodnúť meritum ich právnej veci, keďže táto prislúcha všeobecným súdom. Preto boli tieto kroky z hľadiska jadra právneho problému nadbytočné a vyvolávajú zásadné otázky aj v súvislosti s dodržaním dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti. Táto plynie odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu (o čo ide v prípade sťažovateľov) sa počíta odo dňa, keď sa sťažovatelia mohli o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Podľa sťažnostnej argumentácie sa sťažovatelia o tvrdenej neexistencii účinného prostriedku nápravy mohli dozvedieť podstatne skôr ako dorúčením poslednej zamietavej odpovede prokuratúry 14. mája 2009, čo tiež mohlo byť dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010